

Պանիում — Քսաներկուերորդ թիվը

2023 թվականի դեկտեմբերի 31

Jeff Pippenger

2026-03-12

2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից ի վեր Հուդայի ցեղի Առյուծը որոշակի հերթականությամբ բացում է մարգարեական ճշմարտությունները: Այդ հերթականությունը կարելի է հեշտությամբ որոշել՝ վերանայելով Future for America-ի կայքում հրապարակված հոդվածները: Վերջին ամիսների ընթացքում բացված ճշմարտությունները բազմաթիվ են և խորիմաստ: Այդ հերթականությունը պատահական չէ, այլ նպատակային: Այդ հաջորդականությունը հստակ կերպով նույնականացնում է այն նպատակային, փուլային ընթացքը, որ Քրիստոսը՝ որպես Հուդայի ցեղի Առյուծ, իրականացնում է, երբ բացում է եկեղեցուն և ապա՝ աշխարհին ուղղված վերջին փորձության լուրերը: Հայտնության գրքում Հուդայի ցեղի Առյուծը վերցնում է այն գիրքը, որ կնքված է յոթ կնիքով, և մեկ առ մեկ՝ ըստ կարգի, հեռացնում է կնիքները:

Կբացահայտվեն իրենց կարգով

«Այն բանից հետո, երբ այս յոթ որոտները հնչեցրին իրենց ձայները, Հովհաննեսին տրվում է նույն պատվերը, ինչ Դանիելին՝ փոքր գրքի վերաբերյալ. «Կնի՛ր այն, ինչ յոթ որոտները արտասանեցին»: Դրանք վերաբերում են ապագա իրադարձություններին, որոնք իրենց կարգով պիտի հայտնվեն: Դանիելը պիտի կանգնի իր բաժնի մեջ՝ օրերի վախճանին: Հովհաննեսը տեսնում է փոքր գիրքը բացված: Այնժամ Դանիելի մարգարեությունները իրենց պատշաճ տեղն են գտնում աշխարհին տրվելիք առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների լուրերում: Փոքր գրքի կնիքի բացվելը ժամանակի վերաբերյալ լուրն էր»:

«Դանիելի և Հայտնության գրքերը մեկ են: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն. մեկը կնքված գիրք է, մյուսը՝ բացված գիրք: Հովհաննեսը լսեց այն խորհուրդները, որոնք որոտներն արտասանեցին, բայց նրան հրամայվեց դրանք չգրել»:

«Յովհաննեսին տրված այն հատուկ լույսը, որ արտահայտվեց յոթ որոտներում, այն իրադարձությունների պատկերագրումն էր, որոնք պետք է կատարվեին առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի ներքո: Ժողովրդի համար լավագույնը չէր իմանալ այս բաները, որովհետև նրանց հավատը անպայման պետք է փորձվեր: Աստծո կարգադրությամբ պիտի հռչակվեին ամենագարմանահրաշ և առաջավոր ճշմարտությունները: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերը պիտի հռչակվեին, բայց ավելի նոր լույս չպիտի հայտնվեր, մինչև որ այս լուրերը կատարած չլինեին իրենց առանձնահատուկ գործը: Սա ներկայացված է այն հրեշտակով, որ կանգնած է՝ մի ոտքը ծովի վրա, և ամենահանդիսավոր երդումով հռչակում է, թե այլևս ժամանակ չի լինելու»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

«Յոթ որոտների» վերջնական հայտնությունը բացվեց 2023 թվականից հետո, և այն բացահայտեց, որ «յոթ որոտները» ներկայացնում են առաջին ալֆա հիասթափությունից մինչև վերջին օմեգա հիասթափությունը: Հովհաննեսին թույլ չէր տրվել սահմանել յոթ որոտները, որովհետև «յոթ որոտների» հայտնությունը պատմության մեկակի կատարում չէր, այլ Միլլերիական պատմության մեջ տեղի ունեցած «իրադարձությունների ուրվագծման» պատկերավորում, որը վերջին օրերում պիտի կրկին տեղի ունենար: Կատարյալ կատարումը ցույց տրվեց՝ պատկերավորելու 2020 թվականի հուլիսի 18-ից մինչև շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի պատմությունը: Առյուծը բացեց այդ լույսը, որպեսզի այն շողա հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարի կանգնեցման պատմության վրա:

Միլլերական պատմության մեջ «յոթ որոտները» ներկայացնում էին 1798-ից մինչև 1844 թվականը, երբ միլլերականները ներկայացնում էին «ամենահրաշալի և առաջադեմ ճշմարտություններ»: Իրենց տրված գործը կատարելիս միլլերականները փորձվեցին: Նրանք լիովին չէին հասկանում այն լուրը, որ հռչակում էին, կամ այն պատմությունը, որ իրենք կատարում էին: Նրանց հռչակած ճշմարտություններն այն էին, ինչ Քույր Ուայթը սահմանում է որպես «առաջադեմ ճշմարտություններ», որոնք պետք է չհասկացվեին մինչև առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերը կատարելին իրենց գործը:

Երբ «յոթ որոտները» հասնեն իրենց կատարյալ իրականացմանը, այդ «ապագա իրադարձությունները» ներկայացվում են Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների լուրերով՝ Դանիելի գրքի հետ համադրությամբ: Հարյուր քառասունչորս հազարի գործը, որը ներկայացված է «յոթ որոտների» «ապագա իրադարձություններով», Դանիելի գրքի միավորումն է երեք հրեշտակների լուրերի հետ:

«Տերը պատրաստվում է պատժել աշխարհը նրա անօրենության համար: Նա պատրաստվում է պատժել կրոնական մարմիններին այն լույսն ու ճշմարտությունը մերժելու համար, որ նրանց տրվել է: Մեծ պատգամը, որ միավորում է առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամները, պետք է տրվի աշխարհին: Սա պետք է լինի մեր աշխատանքի բեռը»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 950.

2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից ի վեր Հուդայի ցեղի Առյուծը մարգարեական ճշմարտությունները բացում է որոշակի «կարգով»:

Միլլերի հետևորդների պատմություն

«Այսօր կան կենդանի մարդիկ, որոնք, ուսումնասիրելով Դանիելի և Հովհաննեսի մարգարեությունները, Աստծուց մեծ լույս ընդունեցին, երբ անցնում էին այն դաշտով, որտեղ հատուկ մարգարեությունները կատարման ընթացքի մեջ էին իրենց կարգով: Նրանք ժողովրդին տարան ժամանակի պատգամը: Ճշմարտությունը փայլեց հստակ՝ ինչպես արևը կեսօրին: Պատմական իրադարձությունները, որոնք ցույց էին տալիս մարգարեության անմիջական

կատարումը, ներկայացվեցին ժողովրդի առաջ, և մարգարեությունը երևաց որպես իրադարձությունների պատկերավոր ուրվագծում, որոնք տանում են մինչև այս երկրի պատմության ավարտը»: Selected Messages, գիրք 2, 101, 102.

Այն «կարգը», որի միջոցով Քրիստոսը բացում է Կեսգիշերային աղաղակի պատգամը, ներկայացնում է «պատմական իրադարձություններ», որոնք ցույց են տալիս «մարգարեության ուղղակի կատարումը», որ տանում է դեպի փորձաշրջանի փակումը: Վերջին օրերում մարգարեության ուղղակի կատարումը ժամանակի վրա հիմնված մարգարեությունների հայտնությունն է, սակայն Պաղմոնին դեռևս գործածում է թվեր՝ մարգարեության ուղղակի կատարումները նույնականացնելու համար: Ժամանակն այլևս չկա, և թեև միլիարդավորներ իրենց սերնդին «տարան ժամանակի պատգամը», երբորդ հրեշտակի պատգամը «ժամանակից» ավելի գորեղ է:

«Տերն ինձ ցույց տվեց, որ երբորդ հրեշտակի պատգամը պետք է գնա և հռչակվի Տիրոջ ցրված զավակներին, և որ այն չպետք է կախված լինի ժամանակից, որովհետև ժամանակն այլևս երբեք փորձություն չի լինելու: Ես տեսա, որ ոմանք ընկնում էին մի կեղծ հուզմունքի մեջ, որը ծագում էր ժամանակ քարոզելուց. երբորդ հրեշտակի պատգամը ժամանակից ավելի գորեղ էր: Ես տեսա, որ այս պատգամը կարող է կանգնել իր իսկ հիմքի վրա, և որ ժամանակի կարիքը չունի՝ իրեն գորացնելու համար, և որ այն պիտի գնա մեծ գործությամբ, պիտի կատարի իր գործը, և արդարությամբ պիտի կարճացվի»: Experience and Views, 48.

Մարգարեական ճշմարտությունների կնիքների բացման հաջորդական «կարգը» մատնանշում է առաջընթացական պատմություն, սակայն այն նաև մատնանշում է լուրի զարգացումը: Ներկայացված պատմության «կարգը», ինչպես նաև այն ոտնահետքերը, որոնցով Հուդայի ցեղից Առյուծը դեկտեմբերի 31-ից ի վեր բացում է լուրը, երկուսն էլ փրկության համար անհրաժեշտ են հասկանալու: 2023 թվականի հուլիսին անապատում մի ձայն սկսեց պատրաստել ճանապարհը 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ի կնիքների բացման համար: Այնուհետև Հուդայի ցեղից Առյուծը բացեց Հայտնություն գրքի առաջին գլուխը:

Ոչինչ Այլևս

«Հայտնության գրքում իրենց հերթականությամբ տրված հանդիսավոր պատգամները պետք է Աստծո ժողովրդի մտքերում զբաղեցնեն առաջին տեղը: Ոչ մի այլ բան չպետք է թույլատրվի այնպես կլանել մեր ուշադրությունը»: Վկայություններ, հատոր 8, 301, 302:

2023 թվականին սկսված հոդվածները պետք է «առաջին տեղը զբաղեցնեն Աստծո ժողովրդի մտքերում»:

«Այն ամենը, ինչ Աստված մարգարեական պատմության մեջ որոշակիորեն նշել է, թե պետք է կատարվեր անցյալում, կատարվել է, և այն ամենը, ինչ դեռ պետք է գա իր կարգով, ևս պիտի գա: Դանիելը՝ Աստծո մարգարեն, կանգնած է իր տեղում: Հովհաննեսը կանգնած է իր տեղում: Հայտնության մեջ Հուդայի ցեղից Առյուծը մարգարեության ուսումնասիրողներին բացել է Դանիելի գիրքը, և այսպիսով

Դանիելը կանգնած է իր տեղում: Նա վկայում է իր վկայությունը՝ այն, ինչ Տերը տեսիլքում հայտնեց նրան այն մեծ ու հանդիսավոր իրադարձությունների մասին, որոնք մենք պետք է իմանանք, քանի որ կանգնած ենք հենց դրանց կատարման շեմին:»

«Պատմության և մարգարեության մեջ Աստծո Խոսքը պատկերում է ճշմարտության և մոլորության միջև երկարատև հակամարտությունը: Այդ հակամարտությունը դեռևս շարունակվում է: Այն բաները, որոնք եղել են, պիտի կրկնվեն»: Selected Messages, book 2, 109.

Երեսուն

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարի պատգամը արձակվեց և ձևակերպվեց 1996 թվականին: Երեսուն տարի անց նույն այդ համարի ծածուկ պատմությունն այժմ արձակվում է Կեսգիշերի աղաղակի պատգամի ձևակերպման հետ կապված՝ մի պատգամ, որը բաղկացած է իսլամի վերաբերյալ ուղղված արտաքին կանխասացությունից՝ Կեսգիշերի աղաղակի ուղղված ներքին պատգամի հետ առնչությամբ: Կեսգիշերի աղաղակի պատգամը հռչակվում է մինչև տասնվեցերորդ համարի Կիրակնօրյա օրենքը, որովհետև առակում հենց Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ է, որ դուռը փակվում է:

Պետրոս

Սա Պետրոսին տեղադրում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմության մեջ: Պետրոսն ուներ մի պատգամ, որ հռչակեց վերնատանը, և մի պատգամ, որ հռչակեց տաճարում: Վերնատան պատգամը առակի Կեսգիշերային Աղաղակն է, իսկ տաճարի պատգամը՝ երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը: Որպեսզի Պետրոսը հռչակի վերնատան Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը, Պետրոսի պատգամը նախ պետք է ուղղվեր և պաշտոնական ձևակերպում ստանար: Այդ ուղղումն ու պաշտոնական ձևակերպումն իրականացվում են՝ ի մի բերելով մարգարեության այն գծերը, որոնք Հուդայի ցեղից Եղբայրը նույնականացնում է 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից ի վեր:

Այժմ գործը Կեսգիշերային Աղաղակի լուրը ձևականացնելն է: Լուրի ձևականացումը նախատիպվել է Ուիլյամ Միլլերի միջոցով 1831 թվականին, և The Time of the End ամսագրի միջոցով՝ 1996 թվականին: Այն լուրի ուղղումը, որը 2020 թվականի հուլիսի 18-ին առաջ բերեց առաջին հիասթափությունը, նախատիպվել է թե՛ Յոսիա Լիչի, թե՛ Սամուել Սնոուի միջոցով: Նրանցից յուրաքանչյուրի կատարած գործը «պատճառեց» այն «արդյունքը», որը հաջորդեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի հետևանքով և յոթերորդ ամսվա շարժման հետևանքով: 1840 թվականին լուրը տարվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոնական կայան, իսկ 1844 թվականին Կեսգիշերային Աղաղակի լուրը մակընթացային ալիքի պես ծածկեց Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների արևելյան ծովափը: Մարդկանց գործը «պատճառեց» Սուրբ Հոգու հեղման «արդյունքը»: 1840 թվականը գնաց աշխարհին, որը ներկայացված է ծովով, իսկ 1844 թվականը գնաց Միացյալ Նահանգներին, որը ներկայացված է երկրով: 1840 թվականի խորհրդանիշը

Հայտնություն տասներորդ գլխում Քրիստոսն էր, որ կանգնած էր երկրի և ծովի վրա, և հենց այդ գլուխն է նույնացնում 1840-ից մինչև 1844 թվականների պատմությունը և ներկայացնում Քրիստոսին՝ կանգնած երկրի և ծովի վրա:

1840 և 1844 թվականներին ևս կանխատեսության ճշգրտումը ժամանակի մեջ առաջ տարված ճշգրտում էր՝ դեպի կատարյալ ամսաթիվը: Մեկը Իսլամի վերաբերյալ կանխատեսություն էր, իսկ մյուսը՝ տասը կույսերի առակի վերաբերյալ կանխատեսություն: Մեկը արտաքին էր, մյուսը՝ ներքին: 1844 թվականը ներառում էր նաև սրբարանի վերաբերյալ թյուրըմբռնման սխալը: Արդյոք սրբարանը երկի՞րն էր, թե՞ երկնային սրբարանը: Թյուրըմբռնումը շատ ավելի խորն էր, քան պարզապես սրբարանի սահմանումը, որովհետև այն նաև ներկայացնում էր փորձություն այն բանի վերաբերյալ, թե արդյոք մի հոգի կհետևե՞ր Քրիստոսին Սուրբ տեղից դեպի Սրբությունների Սուրբը:

«Ես տեսայ Հօրն՝ գահից վեր կենալիս, և բոցավառ կառքով վարագույրի ներսում գտնվող սրբոց սրբոցը մտնելիս ու այնտեղ նստելիս: Ապա Յիսուսը վեր կացավ գահից, և խոնարհուած եղողների մեծ մասը Նրա հետ վեր կացան: Ես չտեսայ, որ Յիսուսից որևէ լոյսի շող անցներ անփոյթ բազմութեան վրայ այն բանից յետոյ, երբ Նա վեր կացավ, և նրանք մնացին կատարելեալ խաւարում: Նրանք, որ Յիսուսի հետ վեր կացան, իրենց աչքերը հաստատած պահեցին Նրա վրայ, մինչ Նա թողնում էր գահը և նրանց մի փոքր ճանապարհով առաջնորդում: Ապա Նա բարձրացրեց Իր աջ բազուկը, և մենք լսեցինք Նրա գեղանի ձայնը, որ ասում էր. «Սպասեցէ՛ք այստեղ. Ես գնում եմ Իմ Հօրը մօտ՝ թագաւորութիւնը ստանալու. ձեր հանդերձները անբիծ պահեցէ՛ք, և կարճ ժամանակ անց Ես հարսանիքից կը վերադառնամ և ձեզ կընդունեմ Ինձ մօտ»: Այն ժամանակ ամպային մի կառք, որի անիւները բոցավառ կրակի նման էին, հրեշտակներով շրջապատուած, եկաւ այն տեղը, ուր Յիսուսն էր: Նա մտաւ կառքը և բարձրացուեց դեպի սրբոց սրբոցը, ուր Հայրն էր նստած: Այնտեղ ես տեսայ Յիսուսին՝ մեծ Քահանայապետին, կանգնած Հօր առաջ: Նրա զգեստի քղանցքին կար զանգակ և նուռ, զանգակ և նուռ: Նրանք, որ Յիսուսի հետ վեր կացան, իրենց հաւատքը դեպի Նա էին բարձրացնում սրբոց սրբոցում և աղօթում. «Հա՛յր իմ, տո՛ւր մեզ Քո Հոգին»: Այնժամ Յիսուսը Սուրբ Հոգին էր փչում նրանց վրայ: Այդ շնչի մեջ կային լոյս, զօրութիւն, և առատ սէր, ուրախութիւն ու խաղաղութիւն»:

«Ես դարձա՝ նայելու այն խմբին, որոնք դեռ խոնարհված էին գահի առաջ. նրանք չգիտեին, որ Հիսուսը թողել էր այն: Սատանան երևաց գահի մօտ՝ փորձելով շարունակել Աստծո գործը: Ես տեսա, թե ինչպես նրանք վեր նայեցին դեպի գահը և աղոթեցին. «Հա՛յր, տուր մեզ Քո Հոգին»: Այնժամ Սատանան նրանց վրա կփչեր մի անսուրբ ազդեցություն. դրա մեջ լոյս կար և մեծ զորություն, բայց չկար քաղցր սէր, ուրախություն և խաղաղություն: Սատանայի նպատակը նրանց մոլորության մեջ պահելն էր և Աստծո գավակներին հետ քաշելն ու խաբելը»: Early Writings, 55, 56.

Սրբարանը ճանաչվեց որպես այն «բանալին», որ բացատրում էր բոլոր այն թյուրըմբռնումները, որոնք ծնունդ էին առել սրբարանի թյուրըմբռնումից: Այն «բանալին» էր, որ բացատրում էր հիասթափությունը: Վերջին օրերում «բանալին» հիասթափությունն է, որը բացատրում է տաճարի թյուրըմբռնումը:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից ի վեր «Ժամանակ այլևս չկա», և 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափության սխալն այժմ պետք է ուղղվի, սակայն ոչ ժամանակի առումով, որովհետև ժամանակ այլևս չկա:

Եվ այն հրեշտակը, որին տեսա կանգնած ծովի վրա և երկրի վրա, իր ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք, և երդվեց Նրանով, որ ապրում է հավիտյանս հավիտենից, որ ստեղծեց երկինքը և այն բաները, որ այնտեղ են, և երկիրը և այն բաները, որ այնտեղ են, և ծովը և այն բաները, որ այնտեղ են, թե այլևս ժամանակ չի լինելու. այլ յոթերորդ հրեշտակի ձայնի օրերում, երբ նա պիտի սկսի փող հնչեցնել, Աստծու խորհուրդը պիտի կատարվի, ինչպես Նա ավետել էր Իր ծառաներին՝ մարգարեներին: Հայտնություն 10:5–7.

Կանխատյան այն վայրը, որը պետք է շտկվի, Նեշվիլն է, Թենեսի, և այդ վայրը չի կարող փոխվել, որովհետև այն որոշված է ոչ թե Future for America-ի կողմից, այլ Էլեն Ուայթի կողմից, իսկ Մարգարեության Հոգին երբեք չի ձախողվում:

«Երբ ես Նեշվիլում էի, խոսում էի ժողովրդի հետ, և գիշերվա ժամին մի ահռելի կրակի գունդ ուղիղ երկնքից իջավ ու հաստատվեց Նեշվիլում: Այդ գնդից բոցեր էին սլանում նետերի պես. տները հրկիզվում էին. տները երերում էին և փլվում: Մեր ժողովրդից ոմանք կանգնած էին այնտեղ: «Սա ճիշտ այնպես է, ինչպես մենք էինք սպասում,— ասում էին նրանք,— մենք սպասում էինք սրան»: Մյուսները տառապանքի մեջ ձեռքերը կրծում էին և աղաղակում էին առ Աստված՝ ողորմություն հայցելով: «Դուք գիտեիք,— ասում էին նրանք,— դուք գիտեիք, որ սա գալիս էր, և ոչ մի խոսք չասացիք մեզ զգուշացնելու համար»: Թվում էր, թե նրանք զրեթե պատրաստ էին նրանց պատառ-պատառ անել՝ մտածելով, որ նրանք երբեք իրենց ոչինչ չէին ասել և ընդհանրապես ոչ մի նախազգուշացում չէին տվել»: Ձեռագիր 188, 1905:

Նեշվիլի վրա ընկնող հրե գնդերի ներքին հարցն այն է, որ այն բացահայտում է, թե Լաոդիկիական Յոթերորդ օրվա աղվենտիզմը գիտեր Նեշվիլի նախազգուշացման պատգամի մասին, բայց լռեց: Սա մարգարեական պատմության այն կետն է, որտեղ դրսևորվում է Կեսգիշերային աղաղակի պատգամի «ամոթը» կամ «ուրախությունը»: Սա այն կետն է, երբ նրանք, որ պետք է դառնան դրոշ, սկսում են բարձրացվել՝ ի տարբերություն նրանց, ովքեր այնուհետև ամաչեցվում են աշխարհի այն մարդկանց կողմից, որոնք սաստիկ դժգոհ ու բարկացած են, որ Լաոդիկիական Յոթերորդ օրվա աղվենտիզմը Նեշվիլի վերաբերյալ ոչ մի նախազգուշացում չտվեց: Այս նույն մարգարեական տարբերակումը ներկայացված էր Կարմեդոս լեռան վրա՝ Եղիայի և Բահադի մարգարեների միջև, ինչպես նաև Միլլերի շարժման պատմության երկրորդ հրեշտակի ժամանակ, երբ բողոքականները դարձան ուխտագանգ բողոքականներ և սկսեցին իրենց դերը որպես սուտ մարգարե՝ դառնալով Հռոմի դուստրերը: 1989 թվականին քաղաքական եղջյուրը Ռեյզանի միջոցով արեց հենց նույն բանը, միայն թե Ռեյզանը չդարձավ Հռոմի դուստրերը. նա դարձավ Աքաբը և Կլովիս առաջինը՝ Հռոմի սիրելիները:

«Ինձ մի տեսարան ներկայացվեց: Դա շաբաթից առաջ եղած գիշերն էր: Այդ ժամանակ ներկայացվեց այդ տեսարանը: Ես նայեցի պատուհանից, և ահա մի հսկայական հրե գունդ, որ եկել էր երկնքից, և այն ընկավ այնտեղ, որտեղ նրանք սյուններով շինություններ էին կանգնեցնում, հատկապես սյունները ներկայացվեցին ինձ: Եվ թվում էր, թե գունդը ուղիղ հասավ շինությանը և փշրեց այն, և նրանք տեսան, որ այն ճյուղավորվում էր, ճյուղավորվում էր, ընդարձակվում էր, և սկսեցին աղաղակել ու ողբալ և ողբալ, և ձեռքերը կոտրել. և ես կարծեցի, թե մերոնցից ոմանք կանգնած էին այնտեղ՝ ասելով. «Դե, սա հենց այն է, ինչ մենք սպասում էինք. սա հենց այն է, ինչի մասին մենք խոսել ենք. սա հենց այն է, ինչի մասին մենք խոսել ենք»: «Դուք գիտեի՞ք այդ մասին, — ասացին մարդիկ: — Դուք գիտեի՞ք դա, և երբեք մեզ այդ մասին չասացի՞ք»: Կարծեցի, թե նրանց դեմքերի վրա այնպիսի տառապանք կար, նրանց տեսքի մեջ՝ այնպիսի տառապանք»: Ձեռագիր 152; 1904:

2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունը այն «բանալին» է՝ նույնացնելու այն տաճարը, որ պետք է բարձրացվի որպես դրոշ: Աղվենտիստների երկու դասերի տարբերակումը աստվածաշնչյան մարգարեության գլխավոր թեմաներից է: Երեմիան հրաժարվեց միանալ «ծաղրողների ժողովին», իսկ Զմյուռնիայի և Փիլադելփիայի եկեղեցիները երկուսն էլ հակադրված էին Սատանայի ժողովարանին, որի անդամները պնդում էին, թե հրեաներ են, բայց չէին: Դավանությամբ աղվենտիստների այդ երկու դասերի տարբերակումը ներկայացված է այն մեթոդաբանությամբ, որ նրանք գործածում են Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու համար: Դա տարբերակումն է ճշմարիտ կրթության և «այսպես կոչված՝ բարձրագույն կրթության» միջև, ինչպես այն անվանում է Քույր Ուայթը:

Նեշվիլը հայտնի է որպես «Հարավի Աթենք», և Նեշվիլում Հունաստանը ներկայացնող ամենահայտնի շինությունը Մենթենիալ զբոսայգու Պարթենոնն է, որը կառուցվել է 1897 թվականին՝ որպես հին հունական Պարթենոնի ամբողջական չափերով կրկնօրինակ: Այն կառուցվել էր՝ նշելու Թենեսիի՝ 1796 թվականին նահանգի կարգավիճակ ստանալու հարյուրամյակը, և նախատեսված էր տոնակատարությունից հետո քանդվելու համար: Սակայն 1903 թվականին այդ տարածքը վերածվեց զբոսայգու, և Պարթենոնը 1920-ից մինչև 1931 թվականը վերակառուցվեց որպես մշտական շինություն:

«Պարթենոն» անունը ծագում է հունարեն parthénos բառից, որ նշանակում է «կույս» կամ «օրիորդ»՝ ակնարկելով Աթենային իր այն կերպարանքով, որպես անարատ, իմաստուն և ռազմատենչ աստվածուհի՝ իմաստության, ռազմավարության, արվեստների, արհեստների և քաղաքակրթության: Կառուցված մ.թ.ա. 447–432 թվականներին՝ Աթենքի Ակրոպոլիսի վրա, այն իր մեջ էր պահում քանդակագործ Ֆիդիասի կերտած Աթենայի հսկայական քրիզելեֆանտինե (ոսկուց և փղոսկրից) արձանը՝ ըստ էության ծառայելով որպես նրա «տուն» կամ աստվածային բնակավայր, որտեղ հավատում էին, թե նա ներկայ է:

Արևմտյան կրթական համակարգի լայն գիտելիքի, քննադատական հետազոտության, քաղաքացիական պատրաստության և ազատ արվեստների շրջանակի վրա դրված

շեշտադրումը իր հիմքով արմատավորված է հին հունական փիլիսոփայության և գործելակերպի մեջ: Առանց Պլատոնի Ակադեմիայի, Արիստոտելի Լիկեյոնի կամ աթենական *paideia*-ի, արդի դպրոցական կրթությունն, ինչպես մենք այն գիտենք, բոլորովին այլ տեսք կունենար:

1904 թվականին Մեդիսոնի դպրոցը հիմնադրվեց Նեշվիլից ինը մղոն հեռավորության վրա: Էլեն Ուայթը Մեդիսոնի դպրոցի սկզբնական հիմնադիր խորհրդի անդամ էր (պաշտոնապես՝ Nashville Agricultural and Normal Institute, իսկ ավելի ուշ հայտնի որպես Madison College): Իր հիմնադրման պահից՝ 1904 թվականից, նա ծառայեց որպես տնօրենների խորհրդի հիմնադիր անդամ: Նա մնաց խորհրդի կազմում մինչև մոտավորապես 1914 թվականը (իր մահվանից մեկ տարի առաջ՝ 1915 թվականին):

Սա միակ քուլեջի կամ հաստատության խորհուրդն էր, որին նա երբևէ համաձայնեց անդամակցել կամ ծառայել: Նա դիտավորյալ սահմանափակում էր նման պաշտոնական դիրքերը ադվենտիստական այլ կազմակերպություններում, սակայն Մեդիսոնի համար բացառություն արեց, քանի որ այն համահունչ էր կրթության վերաբերյալ իր խրատներին (ինքնապահովվող, ֆերմայական հիմքի վրա կառուցված, միսիոներական ուղղվածությամբ ուսուցում՝ շեշտադրելով Աստվածաշունչը, ձեռքի աշխատանքը և Հարավում ու դրանից անդին ծառայության համար գործնական պատրաստությունը): Քույր Ուայթի Նեշվիլի վերաբերյալ պատգամները տրվեցին 1904 և 1905 թվականներին՝ նույն ժամանակահատվածում, երբ Մեդիսոնի դպրոցը սկսում էր իր գործունեությունը, և Պարթենոնի ցուցադրությունը փոխակերպվում էր մշտական պարկում մշտական կառույցի: Հունական կրթության և երկնային կրթության խորհրդանիշը երկուսն էլ իրենց սկիզբն էին նշանավորում նույն կարճ ժամանակահատվածում, որը նաև այն նույն ժամանակահատվածն էր, երբ տրվեցին Նեշվիլի կրակե գնդերի տեսիլքները:

«Անցյալ գիշեր մի տեսարան ներկայացվեց իմ առաջ: Հնարավոր է՝ ես երբեք ազատություն չգգամ ամբողջը բացահայտելու, սակայն մի փոքր բան կբացահայտեմ:»

«Թվում էր, թե կրակի մի ահեղ գունդ իջավ աշխարհի վրա և փշրեց մեծ տները: Տեղից տեղ բարձրանում էր աղաղակը. «Տերը եկել է: Տերը եկել է»: Շատերը պատրաստ չէին Նրան հանդիպելու, բայց քչերն ասում էին. «Փա՛ռք Տիրոջը»»

«Ինչո՞ւ եք փառաբանում Տիրոջը»,— հարցրին նրանք, որոնց վրա հանկարծակի կործանում էր հասնում:

«Որովհետև այժմ մենք տեսնում ենք այն, ինչ որոնում էինք»:

«Եթե հավատայիք, որ այս բաները գալու էին, ինչո՞ւ մեզ չասացիք»: Սա էր սարսափելի պատասխանը: «Մենք այս բաների մասին չգիտեինք: Ինչո՞ւ մեզ անգիտության մեջ թողեցիք: Դուք մեզ կրկին ու կրկին տեսել եք. ինչո՞ւ մեզ հետ չձանդթացաք և մեզ չասացիք գալիք դատաստանի մասին, և որ մենք պետք է ծառայենք Աստծուն, որպեսզի չկորչենք: Այժմ մենք կորած ենք»: Manuscript 102, 1904.

Նեշվիլի պատգամների համատեքստը աշխարհագրականորեն տեղադրված էր ճշմարիտ կամ կեղծ կրթության հոգևոր միջավայրում: Կրթություն, որ հոգին պատրաստում է լինելու կամ երկնքի, կամ երկրի քաղաքացի: Քույր Ուայթի՝ Նեշվիլի վերաբերյալ տեսիլքներում Իսլամի մասին որևէ հիշատակում չկա, ուստի ի՞նչ հիմնավորում կարող էր լինել՝ Իսլամը կապելու Նեշվիլի վրա ընկնող հրե գնդերի տեսիլքին: Ինչպե՞ս 2020 թվականի Նեշվիլի պատգամի ուղղումը կհամապատասխաներ Ջոզայա Լիչի և Սամուել Մնոուի աշխատանքին: Նրանց ուղղումները կատարվեցին այն ժամանակ, երբ նրանք ճանաչեցին, որ նույն ապացույցը, որը հանգեցրել էր առաջին կանխաստությանը, այն ապացույցն էր, որ հաստատում էր ուղղված կանխաստությունը:

Իսլամի վկայությունը հաստատվել էր շատ ավելի վաղ, քան այն կապվեց Նեշվիլի նախազգուշացման պատգամի հետ: Իսլամի պատգամը ուղղակիորեն կապված է երրորդ հրեշտակի պատգամի հետ: Այս փաստը պատկերվում է մի քանի աստվածաշնչյան վկաների միջոցով: Երրորդ հրեշտակի նախազգուշացումը ներկայացնում է նախազգուշացում հյուսիսի թագավորի իշխանության նշանի վերաբերյալ, իսկ Իսլամի նախազգուշացումը ներկայացված է արևելքի որդիների նախազգուշացմամբ:

Բայց արևելքից և հյուսիսից հասած լուրերը պիտի խռովեցնեն նրան. ուստի նա պիտի դուրս գա մեծ գայրությամբ՝ կործանելու և շատերին լիովին ոչնչացնելու համար: Դանիել 11:44.

Երրորդ հրեշտակը պատմության ասպարեզ եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ յոթերորդ փողը սկսեց հնչել: Յոթերորդ փողը նաև իսլամի երրորդ վայն է: 1863 թվականի ապստամբությունը լռեցրեց յոթերորդ փողի հնչյունը մինչև սեպտեմբերի 11-ը, երբ երրորդ հրեշտակը Հայտնության տասնութերորդ գլխում իջավ, մինչ Նյու Յորքի մեծ շենքերը տապալվում էին Աստծո գործության հպումով:

9/11-ը կնքման ժամանակի ալֆան, այսինքն՝ սկիզբն էր, որը ավարտվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման օմեգայով, այսինքն՝ ավարտով, շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

9/11-ը Միացյալ Նահանգներում գազանի պատկերի փորձության ժամանակի ալֆան է, որը ավարտվում է Միացյալ Նահանգներում գազանի պատկերի փորձության ժամանակի օմեգայով, որը տեղի է ունենում, երբ գազանի դրոշմը հարկադրաբար գործադրվում է Միացյալ Նահանգներում:

9/11-ը երկրի գազանի վրա կենդանիների դատաստանի ալֆան, այսինքն՝ սկիզբն է՝ ներառյալ նրա Հանրապետական և Բողոքական եղջյուրները, որը ավարտվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքով:

9/11-ը «Տիրոջ պատրաստության օրվա» ալֆան է, որը ավարտվում է Տիրոջ շաբաթվա օրվա վերաբերյալ փորձությամբ:

9/11-ը տաճարի կանգնեցման ալֆան է, որը ներկայացված է հիմնաքարով և ավարտվում է, երբ օմեգա գագաթքարը դրվում է տաճարի վրա:

9/11-ը Միացյալ Նահանգներում երրորդ վայի ալֆան է, որը ավարտվում է Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի երկրաշարժով, այսինքն՝ շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքով: Այդ երկրաշարժի ժամանակ երրորդ վայն արագորեն գալիս է: Նեշվիլի հրե գնդերի պատմությունը տեղի է ունենում նախքան փորձաշրջանի փակվելը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ՝ հակառակ այն հռչակումների, որոնցով Լաոդիկյան ադվենտիստներին դատապարտողները հայտարարում են. «Այժմ մենք կորած ենք»:

Հովելի գիրքը և դրա կատարումը Պենտեկոստեի ժամանակ ներկայացնում են Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի շուրջ եղած վեճը, երբ մի դաս, որը չի կարող հասկանալ գիտության աճը, հարբած լինելու մեջ է մեղադրում նրանց, ովքեր հասկանում են: Եփրեմի հարբեցողների և իմաստունների առճակատումը մի թեմա է, որին հաճախ անդրադարձ է կատարվում Աստծո մարգարեական Խոսքում: Ճշմարտության տարրերից մեկն այն է, որ պատգամը երկքայլ պատգամ է, ինչպես Պետրոսը ցույց տվեց վերնատանը, ապա դրանից հետո՝ տաճարում: Այն ներկայացվում է որպես դատաստան, որ սկսվում է Աստծո տան վրա և ապա հաջորդում նրանց վրա, ովքեր Աստծո տնից դուրս են: Դատաստանի ընթացքը ներկայացված է նաև Հայտնություն տասնութի երկու ձայներով, որտեղ առաջին ձայնը 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքն է, ապա չորրորդ համարի երկրորդ ձայնը նշանավորում է կիրակնօրյա օրենքը: Վերջին անձրևի ճշմարիտ և կեղծ մարգարեական պատգամների տարբերությունը նույնպես պատկերված է Եղիայի միջոցով, որին Մադաքիան նույնացնում է որպես վերադարձող փորձության ժամանակի փակվելուց անմիջապես առաջ:

Կարմեդոսի լեռան վրա իմաստունի և հիմարի խորհրդանիշներն էին «իմաստուն Եղիան» և Բահադի հիմար մարգարեները: Եղիան Պետրոսն է, իսկ Բահադի մարգարեները՝ Եփրեմի հարբեցողները: Երբ հարբեցող հիմարները, կրակի թափման միջոցով, հայտնվեն որպես Բահադի կեղծ մարգարեներ, ժողովուրդը վերջապես կպատասխանի. «Տերն է Աստուածը»: Լաոդիկեացի Յոթներորդ-օրյա Ադվենտիստները այդպիսին կհայտնվեն Նեշվիլի կանխաստության կատարման ժամանակ: Նրանք, ովքեր Ադվենտիզմից դուրս են և ապա արթնանում են հիմարների անհավատարմությունը տեսնելով, գալիս են համոզմունքի ներքո, սակայն նրանց փորձաժամկետը դեռևս փակված չէ: Նեշվիլի նախազգուշացման պատգամով ներկայացված՝ իմաստուն և հիմար կույսերի հայտնության օրինակը հանդիսանում է ճանապարհային նշան տասը կույսերի առակի վերջնական կատարյալ կատարման մեջ:

2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունը սահմանում է այն լուրը, որը պետք է շտկվի, ինչպես նաև Ադվենտիզմի ներսում գտնվող նրանց դրսևորումը, ովքեր յուղ ունեն, և նրանցը, ովքեր չունեն: Նրանք, ովքեր զուրկ էին Նաշվիլին նախազգուշացնող յուղի լուրից, ապա հակադրվում են նրանց, ովքեր իսկապես ունեն այդ յուղը: Այն երկու դասերից, որոնք կամ ունեն, կամ չունեն լուրի յուղը, մի դասը վերապրել է մի

հիասթափություն, որը ներկայացված էր Միլլերական շարժման պատմության առաջին հիասթափությամբ, իսկ մյուսը չունի այդ փորձառությունը: Առանց այն հիասթափության, որին կերպարանք էին տալիս միլլերականները, որն է ձախողված կանխատեսության վերաբերյալ կատարվելիք շտկում չկա: Այն փաստը, որ 2020 թվականի Նաշվիլի կանխատեսությունը նույնականացնում էր իսլամը, համահունչ է մի ձախողված լուրի բաղադրիչի հետ, որը շտկման կարիք ունի:

Սրա վկայությունը գտնվում է այն փաստի մեջ, որ այն պատմությունը, ուր հասնում են Նեշվիլի կրակե գնդերը, ոչ միայն այն է, որ այն համընկնում է միլլերականների առաջին հիասթափության պատմության և դրանից հետո եղած պատգամի ուղղման հետ, այլ նաև այն պատճառով, որ այն տեղի է ունենում մի պատմության շրջանակում, որը սկսվում է երրորդ հրեշտակի գալուստով՝ 9/11-ին, նշելով երրորդ վայի իսլամի գալուստը, և այդ իսլամը մարգարեականորեն կրկին գալիս է Հայտնություն տասնմեկի կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժի ժամանակ: Իսլամը պատգամի մեջ պահպանելը՝ առանց Քուրյ Ուայթի կողմից Իսլամի և Նեշվիլի նախագգուշացման վերաբերյալ որևէ ուղղակի հիշատակության, հիմնված է պատմության թեմայի վրա, որն է՝ իսլամը:

«Դանիելի Գիրքը» վերնագրված շարքի հարյուր հիսուներորդ և երրորդ հոդվածում մենք արձանագրեցինք, որ Բաղաամի և էշի վկայության հետ ներդաշնակությամբ՝ իսլամը, որը ներկայացված է էշով, 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքի պատմության ընթացքում երեք հիմնական փոխազդեցություն պիտի ունենար Միացյալ Նահանգների հետ: Մենք նույնացրինք 9/11-ը որպես առաջինը, ապա 2022 թվականի հոկտեմբերի 7-ը որպես երկրորդը: Մենք նկատեցինք, որ առաջին հարձակումը եղել էր հոգևոր փառավոր երկրի վրա, իսկ երկրորդ հարձակումը՝ Իսրայելի բառացի փառավոր երկրի վրա, և որ երրորդ հարձակումը պիտի լիներ Կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժի ժամանակ տեղի ունեցող հարձակումը: Մենք մատնանշեցինք, որ մարգարեական այս մակարդակում Բաղաամի պատմությունը կրում էր ճշմարտության կնիքը, որովհետև առաջին և վերջին հարձակումը հոգևոր փառավոր երկրի վրա էր, իսկ միջին հարձակումը՝ բառացի փառավոր երկրի վրա, ինչը ապստամբության խորհրդանիշ է: Այժմ մենք տեսնում ենք, որ չորրորդ հարվածը, որը նշանավորում է Կեսգիշերային աղաղակի լուրի սկիզբը, տեղի պիտի ունենա հոգևոր փառավոր երկրում, երբ Նեշվիլի հրե գնդերը կատարվեն: Սա նշանակում է, որ Բաղաամի և նրա էշի երկրորդ հարվածը կրկնակի է՝ երկուսի առաջինը բառացի, իսկ երկրորդը՝ հոգևոր փառավոր երկրի վրա:

Հոդվածը ներկայացրել էր ոչ լիարժեք ճշմարտություն, որը Հուդայի ցեղից Առյուծն այժմ բացահայտել է որպես ևս մի վկայություն Նեշվիլի հրագնդերի հետ իսլամի մարգարեական կապի վերաբերյալ: Իսլամը հրագնդերի հետ կապելու օգտին մեկ այլ փաստարկ գտնվում է սրբազան պատմության բարենորոգչական գծերի ներսում: Ամեն մի բարենորոգչական շարժում ունի իրեն հատուկ սեփական թեման, որը ներթափանցում է ողջ բարենորոգչական շարժման մեջ: Մովսեսի բարենորոգչական շարժման մեջ դա ընտրյալ ժողովրդի հետ ուխտի մեջ մտնելու մասին էր: Քրիստոսի բարենորոգչական գծում դա Մեսիայի մասին էր: Դավթի բարենորոգչական գծում դա Տասը պատվիրանների և սրբաբանի մասին էր: Միլլերի հետևորդների մոտ թեման

մարգարեական ժամանակն էր, որովհետև միլլերի հետևորդները կրում էին «ժամանակի լուրը»: Երրորդ հրեշտակի ժամանամբ՝ 9/11-ին, հարյուր քառասունչորս հազարի բարենորոգչական զծի թեման նույնացվեց որպես երրորդ վայի իսլամը, արևելքի որդիները, աստվածաշնչյան մարգարեության էջը, Հայտնության իններորդ գլխի պատերազմի ձիերը, արևելյան քամին, մորեխները և ազգերի բարկացվելը:

Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկրաշարժը նշանավորում է երրորդ վայի իսլամը, միաժամանակ ներկայացնելով նաև Կեսգիշերային աղադակի պատգամի ավարտը: Կեսգիշերային աղադակը նախօրինակվեց Քրիստոսի հաղթական մուտքով Երուսաղեմ, որը սկսվեց էջը արձակելով: Միլլերական պատմության մեջ Կեսգիշերային աղադակի սկիզբը եղավ Սամուել Սնոուի՝ ձիով ժամանումը Էքզեթերի ճամբարային ժողովին: Կեսգիշերային աղադակի ժամանակաշրջանի սկիզբը նշանավորվում է իսլամի խորհրդանիշներով: Առատ վկայություններ կան հաստատելու, որ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի շտկված պատգամը ներառում է իսլամը՝ որպես նախազգուշացնող պատգամի մաս: Որևէ ամսաթիվ չի նշվում, բայց Նեշվիլի հրագնդերը վերջին օրերում նույնացնում են «նոր գինու» շուրջ վեճը, ուստի Նեշվիլի հրագնդերը ներառում են իսլամը, բայց ի՞նչ ասել հրագնդերի՝ որպես միջուկային զենքերի նույնացման մասին:

Հաղորդագրությունը, բազմաթիվ վկաների հիման վրա, հարձակման մեջ պետք է պահպանի իսլամի նշանակումը որպես հակառակորդ: Ժամանակի սահմանման այն սխալը, որը կարիք ունի ուղղման, նախապատկերացված է թե՛ 1840-ով, թե՛ 1844-ով: Ժամանակը այլևս չպետք է լինի մարգարեական լուրի մաս, թեև թվերը դեռևս մնում են: Սրբաբանի վերաբերյալ թյուրիմացությամբ ներկայացված սխալը նույնպես պետք է լուծվի, սակայն նախքան այն կարելի լինի լուծել և ներառել ուղղված հաղորդագրության մեջ, պետք է նույնացվի այն սխալը, որը նախապատկերացված էր սրբաբանի վերաբերյալ այդ թյուրիմացությամբ: Ի՞նչ էր ներկայացնում սրբաբանի վերաբերյալ այդ թյուրիմացությունը հուլիսի 18-ի Նեշվիլի նախազգուշացման մեջ:

Ես պնդում եմ, որ պատասխանները պետք է գտնվեն այն լույսի մեջ, որ բացվում է 2023 թվականի ավարտից ի վեր: Ծննդոց, Մատթեոս և Հայտնություն գրքերում տասնմեկական գլուխներից կազմված երեք զուգահեռ շարքերը, որոնք սկսվում են տասնմեկերորդ գլխով և ավարտվում քսաներկուերորդով, Աստծո ուխտի նորոգումն են հարյուր քառասունչորս հազարի հետ: Մերժում ենք արդյոք Նրա ողորմության առաջարկը՝ վարվելով այնպես, կարծես չլսեցինք Նրա կանչը, թե՞ խոնարհվում ենք և մեր մարդկային գործությամբ հռչակում. «ամենը, ինչ Նա պատվիրում է, ես կանեմ»: Թե՞ թույլ ենք տալիս Սուրբ Հոգուն Իր օրենքը գրել մեր սրտերի և մտքերի վրա:

Պատասխանները գտնվում են նաև Դանիել գրքի տասներկուերորդ գլխի այն երեք համարների բացահայտման մեջ, որոնք ժամանակը ներկայացնում են որպես առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներ: Այդ երեք համարները նաև նշում են 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ը՝ յոթերորդ համարում, 2020 թվականի հուլիսի 18-ը՝ տասներկուերորդ համարում, ապա 1989 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը և այնտեղից մինչև շնորհի ժամանակի փակվելը ներկայացված է տասնմեկերորդ

համարում: Այդ երեք ճշմարտությունները, այդ երեք համարների ներսում, գտնվում են հենց այն Սուրբ Գրքի հատվածում, որտեղ շարադրված է այն եռակի փորձության գործընթացը, որ միշտ տեղի է ունենում, երբ մի մարգարեություն բացահայտվում է:

Քրիստոսը պարզապես չբացեց Դանիել 12-ի եռակի փորձությունը, այլ նաև նույնացրեց այդ փորձությունները որպես հիմքային փորձություն, որին հետևում է տաճարի փորձությունը, ապա լակմուսային փորձությունը: Նա նաև ցույց տվեց, որ հիմքային փորձությունը սկսվել է 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին և հիմնված էր միլլերական շարժման հիմքային փորձության վրա, ինչպես ներկայացված է նրանով, որ նեորը այն խորհրդանիշն է, որը հաստատում է արտաքին տեսիլքը:

Այնուհետև նա երկրորդ՝ տաճարի փորձությունը նույնացրեց որպես ներկայացված Դանիելի՝ տասներորդ գլխում տաճարում գտնվող Քրիստոսի տեսիլքով: Այդ փորձությունն այժմ ընթացքի մեջ է: Դանիել տասներկուսի՝ 1989 թվականի, 2020 թվականի հուլիսի 18-ի, 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ի ամսաթվերի և կիրակնօրյա օրենքի ապակնքումը ներառում է թե՛ Հռոմի տեսիլքը, թե՛ Քրիստոսի տեսիլքը: Երկու տեսիլքներն էլ ներկայացված են հենց այն նույն տեսիլքի մեջ, որտեղ գտնվում է տասներկուերորդ գլխի ապակնքումը: Այդ երեք գլուխները մեկ տեսիլք են, և Քրիստոսի տեսիլքը տասներորդ գլխում տաճարի փորձությունն է, հակաքրիստոսի տեսիլքը տասնմեկերորդ գլխում՝ հիմքի փորձությունը, իսկ տասներկուերորդ գլխում հարյուր քառասունչորս հազարի նշանաքարերը ներկայացնում են երրորդ և վճռորոշ փորձությունը, որտեղ հիմարները զատվում են իմաստուններից, մինչ շատերը մաքրվում, սպիտակվում և փորձվում են:

Տաճարի փորձությունը բացեց Ղևտականքի քսաներեքերորդ գլխի լույսը, որը ուխտի տապանակի լույսն էր, որը յոթերորդ օրվա շաբաթի ալֆա լույսն է և յոթերորդ տարվա շաբաթի օմեգա լույսը: Ալֆա և օմեգա շաբաթների լույսը նույնականացնում է մարմնավորման լույսը: Այդ լույսը բացահայտում է, որ Աստված մարդկային մարմին առավ՝ Աստվածության և մարդկության միավորման վերականգնման նպատակով, և սա այն գործն է, որ Քրիստոսը սկսեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, այն գործը, որը Նա այժմ ավարտին է հասցնում ողջերի դատաստանի մեջ:

Ղևտականք քսաներորդ գլխի երրորդի լույսը միավորեց ալֆա զարնանային տոները օմեգա աշնանային տոների հետ՝ առաջ բերելու համար հենց այն պատմությունը, որ ընդգրկում է 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև մարդկային փորձաշրջանի փակվելը: Այս գծի ներսում հիմնարար փորձությունը նշված է որպես հասնող 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին, իսկ տաճարի փորձությունը նույնացված է որպես սկսվող 2025 թվականին, որը շարունակվում է մինչև շեփոքների տոնի լակմուսի փորձությունը: Անապատում հնչող ձայնը, որ սկսվեց 2023 թվականի հուլիսին, նշված է անթթիսմոր հացի տոնով, որն ավարտվեց երեք մասերից բաղկացած ճանապարհանիշից հինգ օր հետո: Այնուհետև՝ երեսնօրյա ժամանակաշրջան, որին հաջորդեց երեք մասերից բաղկացած ճանապարհանիշ, որին հաջորդեց հինգ օր, այսպիսով պատկերելով հավիտենական ավետարանի երեք քայլերը: Երեք մասերից բաղկացած ալֆա ճանապարհանիշը, որին հաջորդում են հինգ օր, առաջին հրեշտակն

է, երեսուն օրը՝ երկրորդ հրեշտակը, իսկ երեք մասերից բաղկացած օմեգա ճանապարհանիշը, որին հաջորդում են հինգ օր մինչև Պենտեկոստեի Կիրակնօրյա օրենքը, երրորդ հրեշտակն է:

Քրիստոսը նաև բացեց Ղևտական քսաներեքի լույսը՝ տաճարի փորձության ժամանակ կառուցելով ուխտի տապանակը: Ուղերձը, կամ յոթերորդ-օրյա շաբաթի հրեշտակը, տապանակի մի կողմում, և յոթերորդ տարվա շաբաթի հրեշտակը՝ տապանակի մյուս կողմում, ներկայացնում են ծածկող քերովբեներին, որոնք նայում են տապանակի մեջ: Հարյուր քառասունչորս հազարների կնքման պատմության մեջ այդ երկու հրեշտակների երկակի լույսը ներկայացնում է յոթերորդ-օրյա շաբաթը և մարմնավորման վարդապետությունը՝ ներկայացնելով մի թեմա, որը պիտի ուսումնասիրվի հավիտյան:

Անշուշտ, եթե դուք ի վիճակի չեք տեսնելու յոթ ժամանակները որպես հոբելյանի խորհրդանիշ՝ 1863 թվականի հոգևոր Ազատագրման հռչակագիրը, ապա չեք տեսնի, որ Ուիլյամ Միլլերի ալֆա և օմեգա մարգարեությունները եղել են յոթ ժամանակները և երկու հազար երեք հարյուր օրերը: Այդ երկու փոխկապակցված ժամանակային մարգարեությունների նշանակությունը չկարողանալը տեսնել խանգարում է որևէ կերպ ճանաչել, որ 1798 թվականը ներկայացնում է յոթ ժամանակները, իսկ 1844 թվականը ներկայացնում է երկու հազար երեք հարյուր օրերը: Այդ գիտելիքի բացակայության պայմաններում գրեթե անհնար կլինեք տեսնել, որ երբ Ղևտական քսաներեքերորդ գլուխը բերվում է տող առ տող միասին՝ նրա առաջին քսաներկու համարները, որոնք ներկայացնում են զարնան տոները, զուգադրելով աշնան տոների վերջին քսաներկու համարների հետ, ապա այդ գիծը սկսվում է յոթերորդ օրվա շաբաթով, որը ներկայացված է 1844-ով, իսկ քառասունչորս համարներից կազմված այդ գիծն ավարտող շաբաթը երկրի շաբաթն է, որը ներկայացված է 1798-ով:

Երկու շաբաթների փոխհարաբերությունը տեսնելու անկարողությունը ներկայացնում է այն անկարողությունը, որով չեն տեսնում, որ 1798 թվականի յոթ ժամանակները մարդկությունն են, իսկ 1844 թվականի երկու հազար երեք հարյուր օրերը՝ Աստվածությունը: Այսքան խոր կուրության պարագայում գրեթե անհնար կթվա ճանաչել, որ յոթերորդ օրվա շաբաթի ալֆա լույսը և մարմնավորման վարդապետության օմեգա լույսը նույնականացնում են Քրիստոսի այն գործը, որով Նա Իր Աստվածությունը միավորում է ընկած մարդու մարդկության հետ: Քրիստոսի գործը՝ Իր Աստվածությունը մեր մարդկության հետ միավորելու, այն գործն է, որով միավորվում են 1798-ը և 1844-ը, որովհետև 1798-ը ներկայացնում է մարդկային մարմինը, իսկ 1844-ը ներկայացնում է Աստվածությունը:

Մարդկությունը ստեղծվեց Աստծո պատկերով՝ ունենալով բարձր և ցածր բնություն: Մարդու բարձր բնությունը մարմնավոր է և մեղքին վաճառված: Քրիստոսը դարձի պահին դարձած հոգուն տալիս է Իր միտքը, որովհետև դարձն այն տեղն է, որտեղ տեղի է ունենում արդարացումը, և արդարացվել նշանակում է արդար դարձվել: Ցածր բնությունը չի կարող ակնթարթորեն փրկագնվել, և ցածր բնության վերաբերյալ Ավետարանի խոստումն այն է, որ Քրիստոսի վերադարձին մենք կստանանք

փառավորված մարմին: Բարձր բնությունը միտքն է, իսկ ցածր բնությունը՝ մարմինը: Բարձր բնությունը յոթ ժամանակների մարգարեությունն է, որն ավարտվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին՝ Քավության օրը, երբ յոթերորդ փողը և հոբելյանական փողը երկուսն էլ սկսեցին հնչել: Յածր բնության յոթ ժամանակներն ավարտվեցին 1798 թվականին, որովհետև այն չի կարող նորոգվել մինչև Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը:

1798 թվականի յոթ ժամանակները, 1844 թվականի յոթ ժամանակները և 1844 թվականի երկու հազար երեք հարյուր տարիները ներկայացնում են Քրիստոսի այն գործը, որ սկսվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այդ գործը պետք է միավորեր Նրա Աստվածությունը մարդկության հետ, սակայն երբ 1844 թվականին մարդկությունից և Աստվածությունից կազմված տաճարը պետք է միավորվեր, 1798 թվականը չպետք է ներառվեր, որովհետև այն ներկայացնում է հեթանոսների գավիթը:

Տաճարի փորձությունը ներառում է տաճարի չափումը, և 2023 թվականին սկսված կնքագերծման պատմության սկզբում յոթ որոտների կնքագերծումը առաջին հիասթափության պատմությունից մինչև մեծ հիասթափություն եղած պատմությունը նույնացրեց որպես յոթ որոտներով ներկայացված պատմության վերջնական և կատարյալ դրսևորումը, որը ներշնչանքը ասում է, թե ներկայացնում է այն իրադարձությունները, որ տեղի ունեցան առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմության ընթացքում, ինչպես նաև ապագա իրադարձությունները, որոնք պիտի բացահայտվեին իրենց կարգով: Կատարյալ իրականացումը տեղադրվեց ճշմարտության այն շրջանակի մեջ, որը 2023 թվականին եկած առաջին հայտնություններից մեկն էր: Սկզբի հիասթափությունը ներկայացնում էր օմեգա հիասթափությունը, իսկ մեջտեղում գտնվում էր Exeter-ի ճամբարային ժողովը, որտեղ իմաստուններն ու հիմարները բաժանվեցին պատգամի «յուղի» հիման վրա:

Միլլերականների տաճարը կանգնեցվեց հիասթափությունից դեպի հիասթափություն, այսպիսով նույնացնելով, որ հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը կանգնեցվում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ից մինչև շուտով եկող Կիրականօրյա օրենքը, որտեղ առակում դուռը փակվում է, ճիշտ ինչպես դա եղավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Յոթ որոտների միջոցով ներկայացված պատմությունը նույն պատմությունն է, որ ներկայացված է Դանիել տասներկուսի լույսի ներքո: Դանիել տասներկուսի հազար երկու հարյուր ինստուն օրերի լույսը անմիջականորեն կապված է երեսուն տարվա ժամանակահատվածի հետ, որը ներկայացված է տասնմեկերորդ խոսքում: Այն նաև կապված է այն երեսուն տարիների հետ, որոնք առանձնացվում են ուխտի առաջին ներկայացուցիչով՝ ընտրյալ ժողովրդի հետ, և այն մարգարեով, որ վեր հանվեց՝ բացահայտելու բառացի Իսրայելի ուխտային հարաբերության փոփոխությունը դեպի հոգևոր Իսրայել: Ղևտացոց քսաներեքի շրջանակի մեջտեղում գտնվող 30 օրերը նույն երեսուն տարիներն են՝ Աբրահամի՝ Աստծո հետ եռակի ուխտի առաջին փուլի: Տասնմեկերորդ խոսքի մեջ 508-ից մինչև 538 ընկած երեսուն տարիները հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայության խորհրդանիշն են:

Ղևտացոց քսաներորդ գլխի կառուցվածքում եղած երեսուն օրը մաս են կազմում այն քառասուն օրերի, որոնց ընթացքում Քրիստոսը երես առ երես ուսուցանում էր Իր

աշակերտներին մինչև Իր համբարձվելը: Երեսունը խորհրդանիշ է այն քահանաների, որոնք իրենց ծառայությունը սկսում էին երեսուն տարեկանում: 508-ից մինչև 538-ի երեսուն տարիները ցույց են տալիս հեթանոսական Հռոմից դեպի պապական Հռոմ անցումը, և այդպիսով դրանք ցույց են տալիս հարյուր քառասունչորս հազարների Լատդիկեական քահանայությունից դեպի հարյուր քառասունչորս հազարների Փիլադելփիական քահանայություն անցումը: Անցումը տեղի է ունենում երեք քայլով, ինչպես ներկայացված է 508 թվականին, երբ «ամենօրյա»-ն վերցվեց, 533 թվականին Հուստինիանոսի հրամանագրով, որին հաջորդեց 538 թվականի կիրակնօրյա օրենքը, որով անցումը վերջնականացվեց:

Այդ երեսուն տարիները ներկայացնում են 1989 թվականից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը եղած ժամանակահատվածը, երբ Աստծո կնքված փիլադելփիական ժողովուրդը, որպես Նրա տաճար, պիտի բարձրացվի, որպեսզի ամբողջ աշխարհը տեսնի: Այնժամ աշխարհը պիտի դատի Քրիստոսի միջև, որ ներկայացված է Իր ժողովրդով, որոնք Քրիստոսի հետ նստած են երկնավոր վայրերում և, հետևաբար, գտնվում են Աստծո տաճարում, և մեղքի մարդու միջև, որ նստած է Աստծո տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքն է Աստված: Շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ տասնմեկերորդ ժամի աշխատողները, որոնք նաև մեծ բազմությունն են, պիտի կանգնեն հիմնարար փորձության առջև: Արդյոք յոթերորդ օրվա Շաբաթն է Աստծո Շաբաթը, թե՞ արեգակի օրը՝ Աստծո Շաբաթը:

«Եվ այժմ նրա առաջ անցավ մեկ այլ տեսարան: Նրան ցույց էր տրվել Սատանայի գործը՝ հրեաներին առաջնորդելով մերժելու Քրիստոսին, մինչդեռ նրանք ձևացնում էին, թե պատվում են Նրա Հոր օրենքը: Այժմ նա տեսավ քրիստոնեական աշխարհը՝ նմանատիպ խաբեության մեջ, իբր ընդունելով Քրիստոսին, մինչդեռ մերժում էին Աստծու օրենքը: Նա քահանաներից և երեցներից լսել էր խելահեղ աղաղակը. «Վերացրե՛ք Նրան»: «Խաչե՛ք Նրան, խաչե՛ք Նրան»: Եվ այժմ նա լսեց իբր քրիստոնյա ուսուցիչներից եկող այս աղաղակը. «Վերացրե՛ք օրենքը»: Նա տեսավ, որ շաբաթը ոտնահարված է, և նրա փոխարեն հաստատված է կեղծ մի հաստատություն: Կրկին Մովսեսը լցվեց ապշությամբ և սարսափով: Ինչպե՞ս կարող էին նրանք, ովքեր հավատում էին Քրիստոսին, մերժել այն օրենքը, որ հնչել էր Նրա իսկ ձայնով սուրբ լեռան վրա: Ինչպե՞ս կարող էր Աստծուց երկյուղ ունեցող որևէ մեկը մի կողմ դնել այն օրենքը, որը Նրա կառավարության հիմքն է երկնքում և երկրի վրա: Ուրախությամբ Մովսեսը տեսավ, որ Աստծու օրենքը դեռևս պատվում և բարձրացվում է հավատարիմ քչերի կողմից: Նա տեսավ երկրային իշխանությունների վերջին մեծ պայքարը՝ կործանելու նրանց, ովքեր պահում են Աստծու օրենքը: Նա հայացքն ուղղեց առաջ դեպի այն ժամանակը, երբ Աստված պիտի ելնի՝ պատժելու երկրի բնակիչներին իրենց անօրենության համար, և նրանք, ովքեր երկյուղել են Նրա անունից, պիտի ծածկվեն ու պահվեն Նրա բարկության օրը: Նա լսեց Աստծու խաղաղության ուխտը նրանց հետ, ովքեր պահել են Նրա օրենքը, մինչ Նա Իր ձայնն է արձակում Իր սուրբ բնակարանից, և երկինքներն ու երկիրը դողում են: Նա տեսավ Քրիստոսի երկրորդ գալուստը փառքով, արդար մեղավորների հարությունը անմահ կյանքի համար, և կենդանի սրբերին փոխակերպված՝ առանց մահ տեսնելու, և նրանց միասին՝ ուրախության

օրհներգերով բարձրանալիս դեպի Աստծու Քաղաքը»: Նահապետներ և մարգարեներ, 476:

Մեծ բազմությունը, որ հեթանոսներ են և մեկ ժամվա մշակներ, փորձության է ենթարկվում հիմնարանային մի փորձությամբ, որին անմիջապես հետևում է տաճարի փորձությունը: Արդյո՞ք Հռոմի մարդկային տաճարը՝ մեղքի մարդով հանդերձ, լինելու է այն վե՞մը, թե՞ այն ավագը, որի վրա դուք պիտի կառուցեք ձեր հավատը: Թե՞ դա մարմնավորման տաճարն է, որում Աստվածությունն ու մարդկայնությունը միացած են, և որը հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարն է, որին Պետրոսը կոչում է «հոգևոր տուն»: Հիմքի և տաճարի այդ փորձության շրջանում հալածանքը պիտի իրագործի երրորդ փուլի լակմուսային փորձությունը, և ապա մարդկային փորձաշրջանը պիտի փակվի:

Հուդայի ցեղից Առյուծն այժմ լրացնում է քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը և ներմուծել է առավել ևս լույս՝ Կյուրոսի, Ներոնի և Թրամփի երեք՝ երկու հարյուր հիսունամյա մարգարեություններով. և Նա այդ արեց հենց այն ժամանակ, երբ շեշտադրել էր Նեշվիլի ուղղված պատգամը հռչակելու գործը: Ներոնի գիծը տրամադրում է Միացյալ Նահանգներում, ապա և աշխարհում, գազանի պատկերի վերջնական հաստատման շրջանակը: Կյուրոսի՝ մ.թ.ա. 457 թվականի գիծը նույնացնում է Ռաֆիայի և Պանիումի միջև եղած պատմությունը, ուկրաինական պատերազմի և Երրորդ համաշխարհային պատերազմի միջև եղած պատմությունը, որը սկսվում է, երբ Պանիումը միավորվում է Ակտիումի հետ շուտով եկելիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Թրամփի գիծն ավարտվում է այս տարի՝ հուլիսի 4-ին:

Ներոնը հալածանքի խորհրդանիշ է. Զմյուռնիայի եկեղեցին նույնացնում է այն պատմությունը, որը շարունակվում է մինչև հալածանքի ավարտը 250 տարի անց՝ Պերգամոսի եկեղեցու և փոխգիշման ժամանակ: Գիծը նույնացնում է պատկերի կանգնեցումը, և, հետևաբար, համընկնում է այն պատմության հետ, երբ Քրիստոսի պատկերը կանգնեցվում է Նրա տաճարում: «Հրովարտակը» այն ելակետն է, որ տանում է դեպի առաջին կիրակնօրյա օրենքը, որին հետևում է բաժանման փակ դուռը՝ արևելքի և արևմուտքի, իմաստունների և անմիտների, ցորենի և որմմների, ինչպես նաև փրկվածների և կորածների միջև: Այդ ժամանակաշրջանը սկսող «հրովարտակը» նաև այն «հրովարտակն» է, որ աշխարհի համար սկսում է նույն փորձության շրջանը: Ուստի «հրովարտակը» և՛ առաջինն է, և՛ վերջինը: Ներոնի տասնյոթամյա գծի յուրաքանչյուր սահմանանշան նույնացնում է կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի սաստկացող հալածանքը, որը սկսվում է «հրովարտակով», մի բան, որ իր բնույթով նման է նախագահական «գործադիր հրամանի»:

Կյուրոսի մ.թ.ա. 457 թվականի երեք հրամանագրերը մատնանշում են տասնյոթամյա մի ժամանակաշրջան՝ վերջում երեք ճանապարհային նշաններով, ինչպես Ներոնի գիծն է անում, և ինչպես Կյուրոսի մյուս գիծն է անում, որը 1798-ից մինչև 1844 ավարտվեց առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների գալուստով: Կյուրոսի երեք քայլերն են՝ Ռաֆիայի ճակատամարտը, ապա տասը տարի մինչև երկրորդ քայլը, և ապա յոթ տարի մինչև Պանիումի ճակատամարտը: Սկիզբն ու ավարտը երկուսն էլ

ճակատամարտեր են, ուստի կրում են Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը: Տասը տարվա առաջին ժամանակաշրջանը ներկայացնում է փորձության մի շրջան, որը սկսվեց 2014 թվականին ուկրաինական պատերազմով, իսկ երկրորդ ժամանակաշրջանն ավարտվում է յոթ տարի անց՝ Պանիումի ճակատամարտում:

Պալմոնի

Պալմոնին բացեց ժամանակի պատգամը առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմության մեջ գտնվող միլլերականներին, և Նա բացում է թվերի պատգամը հարյուր քառասունչորս հազարների պատմության մեջ, որը երրորդ հրեշտակի պատմությունն է:

Խորհրդանշական մարգարեական պատմությունները, ինչպես, օրինակ, 1776 թվականից մինչև 1798 թվականը ձգվող քսաներկու տարիները, որոնք ներկայացված են Մակաբայական ապստամբությամբ, ցույց են տալիս վեցերորդ թագավորության սկզբնավորման պատճառը և հինգերորդ թագավորության ավարտի պատճառը: Քսաներկուերորդ նախագահ Գրովեր Բլիվենդը նախագահների ալֆան էր, որ նախատիպում էր Դոնալդ Թրամփի՝ օմեգա նախագահին, որպես միակ երկու նախագահները, որոնք պաշտոնավարել են երկու ոչ անընդմեջ ժամկետներով: Թրամփը քսաներկուերորդ նախագահն է, որ հաղթել է երկրորդ ժամկետ, եթե հաշվվեն այն մյուս նախագահները, որոնք պաշտոնը ստանձնել են նախորդ նախագահի ժամկետի ընթացքում, ինչպես նաև այն նախագահները, որոնք իրենց համար շահել են երկրորդ ժամկետ: Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը սկսվեց 1798 թվականին՝ Անկախության հռչակագրից հետո անցած քսաներկու տարիներից հետո: 1798-ից մինչև 2026 թվականը ներկայացված է 22-ով ալֆա տարեթվին և 22-ով օմեգա տարեթվին:

Տասնմեկ գլուխներից կազմված երեք շարքեր, որոնք սկսվում են տասնմեկերորդ գլխով և ավարտվում քսաներկուերորդ գլխով: Տասնմեկ գլուխներից կազմված այս երեք շարքներից յուրաքանչյուրն ունի ճշգրիտ միջնակետ, որը ներկայացված է երեք համարներով: «Ծննդոց»-ը ցույց է տալիս, թե երբ «թլփատությունը» տրվեց որպես ընտրված ժողովրդի հետ ուխտային հարաբերության խորհրդանիշ: Դա առաջին անգամն էր, երբ ընտրված ժողովրդին տրվեց մի նշան, որը ներկայացնում էր ուխտի ժողովուրդը, իսկ «Մատթեոս»-ում կենտրոնական երեք համարները մատնանշում են այն Վեմբ, որի վրա Քրիստոսը պիտի կառուցեր Իր եկեղեցին: Այդ համարները ցույց են տալիս, թե երբ Սիմոն Բարձրնայի անունը փոխվեց Պետրոսի, ինչը հավասարեցվում է հարյուր քառասունչորս հազարին: «Հայտնություն»-ում այդ շարքի միջնակետը մատնանշում է մահվան ուխտը, քանի որ այն նույնականացնում է պապականությունը որպես յոթից եղող ութերորդ գլուխը: Ի՞նչ էք ենթադրում, թե ինչ նշանակություն ունեն այն իրողության հետևանքները, որ «Դարերի Փափագ»-ի տասնմեկերորդ գլուխը նույնականացնում է Հովհաննես Մկրտչի լուրը, իսկ քսաներկուերորդ գլուխը Հովհաննեսի մահը:

Այդ գլուխների միջնամասը ձեզ տանում է դեպի 168-րդ էջը, որտեղ սկսվում է «Նիկողեմոս» վերնագրված գլուխը: Տասնմեկերորդ գլուխը վերնագրված է «Մկրտությունը», իսկ քսաներկուերորդ գլուխը՝ «Հովհաննեսի բանտարկությունն ու մահը»: Տասնմեկերորդ գլուխը մահվան, թաղման և հարության խորհրդանիշ է, ինչպես նաև տասնյոթերորդ գլուխը և Նիկողեմոսը, ինչպես նաև Հովհաննեսի մահը:

Այս հարցերի շարադրանքը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: